

هفته‌ای که باهمستان ناشنویان، جهان را به گوش دادن واداشت: جنبش "رئیس ناشنوا همین حالا!" در دانشگاه گالودت

امیدهای ناامیدشده

ششم مارس سال ۱۹۸۸ بود که جمعیتی انبوه به امید شنیدن اعلانی تاریخی به سوی پردیس دانشگاه گالودت (Gallaudet) در واشنگتن دی.سی به راه افتاد. به نظر می‌رسید ریاست تنها کالج هنرهای آزاد ناشنویان در جهان، سرانجام به فردی ناشنوا سپرده خواهد شد. در تاریخ صد و بیست و چهار ساله دانشگاه گالودت ریاست این دانشگاه را همواره افراد شنوا عهده‌دار بودند، تناقضی دردناک برای موسسه‌ای که نه فقط دانشگاه ناشنویان بود بلکه «نقش مشعلی هدایتگر برای ناشنویان [سراسر] جهان را نیز ایفا می‌کرد»^۱

به هر حال این وضعیت در راستای همان دیدگاه‌های اجتماعی قرار می‌گرفت مبنی بر اینکه «شنوایان افرادی طبیعی‌اند و باید از ناشنویان مراقبت کنند»^۲ سال‌ها از ناشنویان تصاویر کلیشه‌ای به شکل «اشخاصی منزوی، وابسته، بیسواد و اغلب قابل ترحم» ارائه داده بودند، نه اشخاصی توانمند و مستقل.^۳ اینها همه موجب شده بود ناشنویان علیه تبعیض در حوزه‌های مختلف، از آموزش و کار گرفته تا رانندگی و حقوق فرزندپذیری، به مبارزه بپردازند.

برگزیدن فردی ناشنوا به ریاست دانشگاه گالودت در نهایت نشان می‌داد که ناشنویان توانایی اداره خود را دارند. تنها چیزی که باقی مانده بود اعلام رسمی این رای از جانب هیات امنای دانشگاه بود. دو تن از سه نامزد نهایی ریاست، یعنی آی. کینگ جردن (I. King Jordan) و هاروی کورسن (Harvey Corson)، ناشنوا بودند، و به نظر قطعی می‌آمد که هیات امنای یکی از این دو نفر را انتخاب خواهد کرد نه الیزابت زینسر (Elisabeth Zinser)، تنها نامزد شنوا که تجربه اندکی در ارتباط با ناشنویان داشت. یکی از کنشگران جنبش چنین به یاد می‌آورد: «ما یقین داشتیم که آنها فردی ناشنوا را انتخاب [خواهند] کرد»^۴

زمانی که فارغ‌التحصیلان و کارمندان دانشگاه، اندکی پیش از زمان مقرر اعلان رای، به پردیس دانشگاه وارد شدند، در کمال شگفتی دریافتند دو ساعت پیش‌تر به سرعت خبری در رسانه‌ها مبنی بر گزینش زینسر به ریاست دانشگاه منتشر شده است. هیات امنای حتی این زحمت را بر خود هموار نکرده بودند که به پردیس دانشگاه بیایند و تصمیم خود را به صورت رسمی اعلام کنند و یا به جامعه دانشگاهی توجهی نشان دهند. یکی از دانشجویان اتفاق آن روز را چنین تعریف می‌کند: «مثل این بود که ... یکی به من سیلی زده باشد»^۵ بار دیگر ریاست مرکز باهمستان ناشنویان به فردی شنوا سپرده شده بود. یکی از اعضای هیات علمی می‌پرسید، «اگر یک ناشنوا شایسته اداره دانشگاه شناخته نمی‌شود، پس هدف از داشتن دانشگاهی برای ناشنویان چیست؟»^۶

این تصمیم، ماه‌ها تلاش سرسختانه را در هم شکسته بود. بعد از کناره‌گیری رئیس قبلی دانشگاه از مقام خود در ماه آگوست، مسئله گزینش فردی ناشنوا به ریاست دانشگاه سرسختانه مورد حمایت و پیگیری قرار گرفته بود. گروهی شش نفره از فارغ‌التحصیلان جوان گالودت به نام داکز (Ducks) یا مرغابی‌ها (به دلیل شباهت این گروه به "دسته متحد پرندگان") با اعضای هیات علمی دانشگاه، کارکنان و کنشگران حقوق ناشنویان در سطح ملی و محلی همکاری کرده بودند تا بتوانند هیات امنای را متقاعد کنند.^۷ نامه‌ها و تومارهای درخواست بیان می‌داشت که «پس از مدت‌ها، زمان انتصاب فردی ناشنوا به ریاست دانشگاهی که یک قرن به آموزش ناشنویان اختصاص داشته، فرا رسیده است. ما به رئیسی نیاز داریم .. که ... ناشنویان را درک کند، مثالی از جامعه ناشنویان باشد و از حقوق آنان دفاع کند، نه فقط با کلامش بلکه با وجود خویش به عنوان یک نمونه زیسته»^۸ این کمپین حمایت رسانه محلی و رهبران سیاسی ملی از سناتور باب دول تا معاون رئیس جمهور جرج بوش را جلب کرده بود.^۹

با این حال، دانشجویان گالودت نسبت به کمپین بسیار بی‌تفاوت بودند و فکر می‌کردند فرقی به حال آنها نمی‌کند که چه کسی امور اداری دانشگاه را بر عهده داشته باشد. بسیاری از اعضای هیات علمی نیز به دلیل ترس از رفتارهای تلافی‌جویانه از مداخله در این قضیه پروا می‌کردند.^{۱۰} با همه این اوصاف، در یک گردهمایی در پردیس دانشگاه بیش از هزار نفر از دانشجویان و اعضای مجمع دانشگاهیان گالودت جمع آمدند و یک شعار داشتند: «رئیس ناشنوا همین حالا!» و این نقطه عطفی در حمایت از این درخواست بود.^{۱۱} حالا دیگر این جمع

نه تنها فعالانه در این جنبش مشارکت داشتند، بلکه آماده بودند قدم پیش بگذارند و جنبش را هدایت کنند. گروه داکز و کنشگران همراهش اساس تغییری را بنا نهاده بودند که افراد را از پذیرش منفعلانه تصمیم هیات امنای به سمت صفا آرای و اعتراض سوق می‌داد.

جمعیتی خشمگین به سوی هتل محل استقرار هیات امنای به راه افتاد و مصمم بود صراحتاً اعلام کند که دانشگاه گالودت تصمیم هیات امنای را نمی‌پذیرد. رئیس هیات امنای، جین اسپیلمن (Jane Spilman)، با این جمله که بزودی شهری رسواکننده یافت پاسخ داد: «افراد ناشنوا آمادگی انجام وظیفه در جهان شنوایان را ندارند.»^{۱۲} هرچند اسپیلمن اصرار داشت که گفته او را نادرست تفسیر کرده‌اند، اما این جمله در سراسر کشور پخش شد، و سرآغاز جنبش تاریخ‌ساز ناشنوایان برای به

دست آوردن حق تعیین سرنوشت خود شد. یکی از اعضای هیات علمی دانشگاه گالودت گفته است: «سال‌هاست که افراد شنوایان را به تصویر می‌کشند، آنها را شکل می‌دهند و کنترل‌شان می‌کنند. اکنون زمان آن فرا رسیده که ناشنوایان خودشان سرنوشت خود را تعیین کنند.»^{۱۳}

از سرگذشت سرشار از تبعیض تا حرکت به سوی تغییر

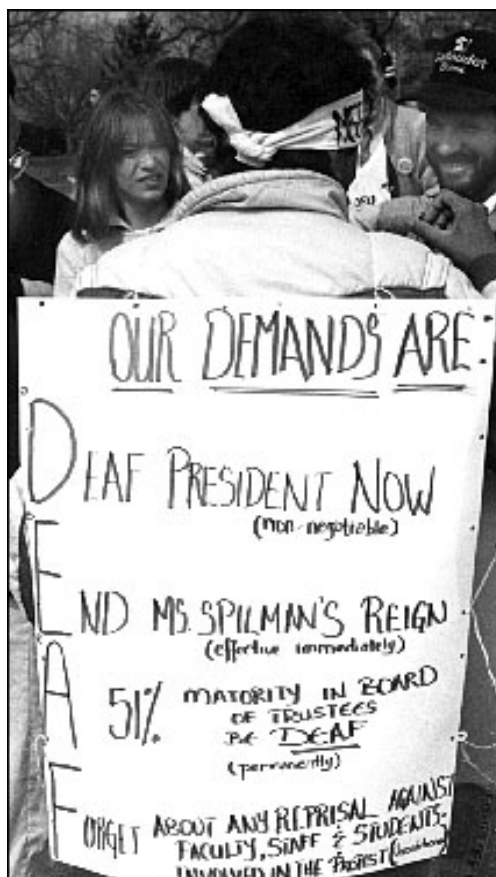
ناشنوایان، قرن‌ها از حق نظارت بر امور تحصیلی خویش محروم بوده‌اند. طی بخش زیادی از قرن نوزدهم، تقریباً تمام مدارس ناشنوایان از زبان اشاره آمریکایی (ASL) به عنوان ابزار آموزش استفاده می‌کردند. هرچند در این مدارس دانش‌آموزان ناشنوایی رشد کرده و بر پایه زبان اشاره، فرهنگ و جامعه‌ای در حال ترقی برای خود بنا نهاده بودند، اما در اواخر قرن نوزدهم دو گرایش اجتماعی منجر به شکل‌گیری جریانی در جهت حذف زبان اشاره آمریکایی و به تبع آن فرهنگ ناشنوایی شد. با افزایش مهاجرت‌ها، واکنشی بومی‌گرایانه، این عقیده را مطرح می‌کرد که رشد تنوع زبانی و فرهنگی، از جمله رشد باهمستان ناشنوایان، تهدیدی برای هویت ملی آمریکا خواهد بود. همزمان، یک دیدگاه انقلابی پساداروینی نیز افراد شنوایان را به سوی این باور سوق می‌داد که "زبان اشاره" زبانی ابتدایی است و افراد ناشنوا را به «گونه‌های کمتر تکامل یافته حیوانی» مرتبط می‌کند.^{۱۴} از این دیدگاه، ناشنوایان افرادی ناقص بودند و «نهایت موفقیت آنها زمانی محقق می‌شد که بتوانند تحت آموزش مانند افراد شنوایان عمل کنند»؛ یعنی بتوانند لب‌خوانی کنند و انگلیسی حرف بزنند تا به این ترتیب مشابه بقیه افراد جامعه شوند.^{۱۵}

در سال ۱۸۸۰، انجمنی از مدرسان که همگی به جز یک تن شنوایان بودند، تصمیم گرفتند که دانش‌آموزان ناشنوا باید تنها حرف زدن و لب‌خوانی بیاموزند. این تغییر رویه، سرآغاز دورانی شد که برخی از آن با نام «دوران سیاه آموزش ناشنوایان یاد می‌کنند»؛ دورانی که دانش‌آموزان ناشنوا به دلیل استفاده از زبان اشاره تنبیه می‌شدند و معلمان ناشنوا کاملاً از سیستم آموزشی کنار گذاشته شدند. آموزش حرف زدن و لب‌خوانی معمولاً ناموفق بود،

و در مواردی هم که توفیقی حاصل می‌شد، سال‌ها آموزش فشرده اجباری موجب می‌شد دانش‌آموزان ناشنوا از همسالان شنوای خود در درس‌ها عقب بیفتند.^{۱۶}

در قرن بیستم، نظارت بر امر آموزش ناشنوایان از جمله در دانشگاه گالودت عمدتاً در دست شنوایان بود.^{۱۷} تا سال ۱۹۸۸، هیچ فرد ناشنوایی به ریاست یا سرپرستی هیچ دانشگاهی منصوب نشده بود. تنها ۲۵ درصد از کارکنان و تنها ۴ تن از ۱۹ عضو هیات امنای ناشنوا بودند. نارضایتی اعضای هیات علمی و کارکنان دانشگاه از مدیریت بیشتر و بیشتر می‌شد. آنها مدیریت را مستبد و بی‌توجه به دغدغه‌های باهمستان ناشنوایان می‌انگاشتند.^{۱۸} در اواسط دهه ۱۹۸۰، گروهی از اعضای هیات علمی و کارکنان که ناشنوا بودند، «شورای رئیس دانشگاه در امور ناشنوایی» (President's Council on Deafness) را تشکیل دادند تا از باهمستان ناشنوایان در سطح دانشگاه حمایت کند.^{۱۹}

در این زمان، انجمن ملی ناشنوایان به طور کلی در حمایت از ناشنوایان و مسائل آنان فعال‌تر شده بود.^{۲۰} باهمستان ناشنوایان آمریکا، به دستاوردهای خود که اکنون محققان مشغول ثبت آن بودند مباحثات می‌کرد و برای اثبات حقوق

خود می‌کوشید.^{۲۱} زمان تغییر در دانشگاه گالودت فرا رسیده بود.

رئیس ناشنوا همین حالا!

صبح روز بعد از اعلام تصمیم هیات امنای دانشجویان گالودت، پردیس دانشگاه را تعطیل کرده بودند، و داستان اعتراض آنها خبر داغ رسانه‌های محلی شده بود. گروهی از دانشجویان، اعضای هیات علمی، کارکنان و فارغ‌التحصیلان دانشگاه، به سرعت گرد هم آمدند و فهرستی چهار موردی از خواسته‌هایشان تنظیم کردند: انتصاب فردی ناشنوا به ریاست دانشگاه، کناره‌گیری جین اسپیلمن از ریاست هیات امنای، حضور اکثریت ۵۱ درصدی ناشنوایان در ترکیب هیات امنای، و خودداری از هرگونه اقدام تلافی‌جویانه علیه دانشجویان، اعضای هیات علمی یا کارکنانی که در اعتراض شرکت داشتند.^{۲۲} هیات امنای پذیرفته بود که آن روز در پردیس دانشگاه با باهمستان گالودت ملاقات کند، اما بعد از سه ساعت طولانی، اسپیلمن امکان هرگونه سازش را مطلقاً رد کرد و گفت: «تصمیمی که گرفته شده، قانونی، مناسب و نهایی است.»^{۲۳} صدها تن از دانشجویان و اعضای هیات علمی به بیرون از دانشگاه ریختند و در برابر کاخ کنگره آمریکا به راهپیمایی پرداختند و خواسته خود را فریاد زدند: «ما رئیس ناشنوا می‌خواهیم همین حالا!»

دانشجویان مصمم بودند که تا زمان تامین هر چهار خواسته خود، پردیس دانشگاه را تعطیل نگاه دارند. آنها روز بعد به اعضای هیات علمی اطلاع دادند که کلاس‌های درس را بایکوت خواهند کرد. سپس اعلام کردند که حدود ۱۵۰۰ نفر از مجموع ۲۳۰۰ دانشجو، آماده انصراف از دانشگاه برای ترم بهار هستند، و به این ترتیب فشار را بر اعضای هیات امنای افزایش دادند.^{۲۴} دانشگاه گالودت چگونه می‌توانست بدون وجود اکثریت دانشجویان به کارش ادامه

دهد؟ در همان حال که هیات امنا و مدیران در تقلائی حل و فصل وضعیتی بودند که از کنترل خارج می‌شد، ماجرا به سرعت به رسانه‌های سراسری کشیده شد.^{۲۵} رهبران اعتراض برای ملاقات با اعضای کنگره به کاپیتال هیل (محل ساختمان کنگره آمریکا) رفتند و خیلی زود موافقت ایشان را جلب کردند؛ یکی

از اعضای کنگره بعدها گفت: «وقتی گوش دادم و دقت کردم بالاخره آنچه را که جهان باید می‌فهمید دریافتم: دانشجویان دانشگاه گالودت نمی‌توانستند بازنده باشند.»^{۲۶}

در روز سوم اعتراض، باهمستان متوجه شد که به هماهنگی بیشتری نیاز دارد و از این رو شورای ۱۶ نفره‌ای برای تحقق شعار "رئیس ناشنوا همین حالا" (DPN) تشکیل داد متشکل از چهار دانشجو، سه نفر از اعضای هیات علمی، سه تن از کارمندان، سه فارغ‌التحصیل دانشگاه و سه نماینده از باهمستان ناشنویان کشور.^{۲۷} بقیه هفته، عمده تصمیم‌های اصلی را شورا می‌گرفت. همچنین یک مرکز ارتباطات نیز ترتیب داده شد. افراد مختلف حاضر در این مرکز بیانیه‌های مطبوعاتی را می‌نوشتند، اطمینان حاصل می‌کردند که گزارشگران امکان مصاحبه با معترضان را داشته باشند، به ارتباط با رسانه‌های تصویری می‌پرداختند و بر بانک تلفنی که برای گرفتن کمک‌های مالی از باهمستان ناشنویان استفاده می‌شد، نظارت داشتند.^{۲۸}

اما هیات امنا همچنان محکم ایستاده بود. خانم زینسر که برگزیده هیات امنا بود، برای یک کنفرانس مطبوعاتی به واشنگتن دی سی رفت و در یک کنفرانس مطبوعاتی اعلام کرد: «ریاست دانشگاه به من سپرده شده است، و من تصمیم دارم کار خودم را به عنوان رئیس دانشگاه انجام دهم.»^{۲۹} یکی از نامزدهای ناشنوی ریاست دانشگاه، آی کینگ جردن، نیز حمایت خود را از تصمیم هیات امنا اعلام کرد. اعضای هیات علمی دانشگاه گالودت بی‌آنکه دلسرد شوند جلسه‌ای تشکیل دادند و قاطعانه به حمایت از چهار خواسته جنبش اعتراضی «رئیس ناشنوا همین حالا» رای دادند. این حرکت «ضربه‌ای کاری» به زینسر بود که می‌دانست رئیس دانشگاه بدون پشتیبانی اعضای هیات علمی توفیق نخواهد یافت.^{۳۰}

همزمان، حضور رسانه‌ای جنبش «رئیس ناشنوا همین حالا» با شرکت گرگ هلیبوک (Greg Hlibok)، رهبر دانشجویی جنبش، در برنامه "نایت‌لاین" و "صبح بخیر آمریکا" همچنان گسترش می‌یافت. روز بعد حمایت‌های بیشتری به سوی جنبش سرازیر شد، از جمله چندین انوبوس دانش‌آموز از مدارس ناشنوا، پول و کمک‌هایی از سوی صاحبکاران محلی و ملی ارائه شد و نیز چکی به مبلغ ۵۰۰۰ دلار که شخصا از جانب رئیس اتحادیه کارگران پست آمریکا به جنبش اعطا شد؛ پست هزاران عضو ناشنوا و کم‌شنوا داشت.

از جانب محله دانشگاه نیز حمایت‌هایی صورت گرفت. دانشگاه گالودت در محله‌ای قرار دارد که اکثریت ساکنان آن سیاه‌پوست اند، و بسیاری از این افراد با تلاش‌هایی که باهمستان ناشنویان انجام می‌داد، احساس همدلی می‌کردند. آنها به شیوه‌های گوناگون از این جنبش حمایت کردند، از جمله با نوشتن نامه، دادن پول، و ملحق شدن به راه‌پیمایی‌ها.^{۳۱} صاحبکاران محلی، غذا، پارچه برای درست کردن بنر، و حتی خدمات حقوقی به جنبش

ارائه می‌دادند.^{۳۲}

شنواییان و ناشنواییان در سراسر کشور نیز حمایت خود را نشان می‌دادند، با نمایندگان خود در کنگره تماس می‌گرفتند، اجتماعات محلی ترتیب می‌دادند، به اعضای هیات مدیره دانشگاه گالودت نامه می‌فرستادند، و برای پیوستن به اعتراض به گالودت می‌آمدند.^{۳۳} هلیبوک در این باره گفته است: «من انتظار چنین پاسخ فوق‌العاده‌ای نداشتم. اما همین که ما قدم در راه گذاشتیم همه چیز معنادار شد، زیرا این مبارزه‌ای است که به زندگی ناشنواییان سرتاسر کشور ارتباط دارد. تصمیم هیات مدیره مانند کاتالیزوری عمل کرد و ما دریافتیم اکنون نوبت ما فرا رسیده است.»^{۳۴}

یک جنبش جدید حقوق مدنی

از طریق جنبش «رئیس ناشنوا همین حالا»، باهمستان ناشنواییان خود را در زمره جنبش‌های حقوق مدنی جای داد، به عنوان اقلیتی سرکوب‌شده که در پی کسب حق تعیین سرنوشت خویش است، مفهومی که عموم جهانیان به راحتی قادر به درک آن بودند. آنها خود را افرادی ناتوان نمی‌دانستند که نیاز داشته باشند با شبیه شدن بیشتر به افراد شنوا «تثبیت شوند»، بلکه خود را باهمستانی پرافتخار می‌دیدند که تاریخ، فرهنگ و زبانی از آن خود دارد. مانند سایر باهمستان‌های اقلیت، جنبش «رئیس ناشنوا همین حالا» نشان داد که باهمستان ناشنواییان حق برخوردار می‌شوند و مساوی و حق تعیین سرنوشت خویش را دارند.^{۳۵}

علاوه بر این، معترضان با اشاره به سایر گروه‌های به حاشیه رانده شده می‌گفتند خیلی وقت است که نوبت به خواسته آنها رسیده است. روی یکی از پوستره‌های "رئیس ناشنوا همین حالا" نوشته شده بود "وقت اش رسیده!" اشاره این شعار به سلسله تحولات اجتماعی بود: «در سال ۱۸۴۲، یک روحانی کاتولیک به ریاست دانشگاه نوتردام (Notre Dame) منصوب شد. در سال ۱۸۷۵، زنی به ریاست کالج ولسلی (Wellesley) منصوب شد. در سال ۱۸۷۵، فردی یهودی رئیس دانشگاه یشیوا (Yeshiva) شد. در سال ۱۹۲۶، یک سیاهپوست رئیس دانشگاه هووارد (Howard) شد. و در سال ۱۹۸۸ ریاست دانشگاه گالودت به یک رئیس ناشنوا تعلق دارد.»^{۳۶}

در روز پنجم اعتراض، با تمرکز یافتن حمایت‌ها بر این پیام، جردن حمایت خود را از ریاست زینسر پس گرفت و همراهی خود را با جنبش "رئیس ناشنوا همین حالا" اعلام کرد. جنبش آشکارا شتاب می‌گرفت. زینسر دریافت در میانه یک جنبش حقوق مدنی قرار دارد که مفهومی ملی به خود گرفته است. او همان روز استعفای خود را منتشر کرد.^{۳۷} پردیس دانشگاه گالودت به جشن و سرور پرداخت، هر چند همچنان بر تامین باقی چهار خواسته خود با این شعار که "ما تازه اول راهیم" پای می‌فشرد.^{۳۸} جمعیت در راهپیمایی گسترده به سوی کاخ کنگره، پرچمی در دست داشت که بر آن نوشته شده بود "ما هنوز رویایی در سر داریم". این پرچم مشابه پرچمی بود که رهبران حقوق مدنی در کمپین خود به نمایش گذاشته بودند و در آن کمپین خواستار شده بودند که روز تولد مارتین لوتر کینگ، تعطیل ملی اعلام شود.^{۳۹}

دو روز بعد، هیات امنای دانشگاه گالودت طی کنفرانسی مطبوعاتی این موارد را اعلام کرد: گزینش جردن به عنوان نخستین رئیس ناشنوای دانشگاه گالودت، برکناری اسپیلمن از هیات امنای و جایگزینی او با فیل براوین (Phil Bravin) به عنوان نخستین ناشنوایی که به ریاست هیات امنای می‌رسید، تشکیل کارگروهی که وظیفه داشت تعداد ناشنواییان را در ترکیب هیات امنای به ۵۱٪ برساند، و ضمانت پرهیز از هرگونه اقدام تلافی‌جویانه. در عرض یک هفته، هر چهار خواسته جنبش "رئیس ناشنوا همین حالا" تامین شده بود.

میراث جنبش

جنبش «رئیس ناشنوا همین حالا» نه تنها موجب شد برای نخستین بار فردی ناشنوا به ریاست دانشگاه گالودت منصوب شود، بلکه کنترل دانشگاه را نیز از شنوایان به ناشنوایان سپرد. شمار کارکنان ناشنوی دانشگاه گالودت به طور پیوسته رو به فزونی گذاشت و در سال ۲۰۱۵، پنجاه و دو درصد از کارکنان و اعضای هیات علمی را ناشنوایان یا کم‌شنوایان تشکیل می‌دادند.^{۴۰} هم‌زمان با این اتفاقات، ضوابط و هنجارهای پردیس دانشگاه نیز عوض شد. در حالی که قبل از جنبش کارکنان شنوا معمولاً از زبان اشاره آمریکایی (ASL) برای برقراری ارتباط استفاده نمی‌کردند، بعد از این ماجرا زبان اشاره به سرعت تبدیل به شیوه استاندارد ارتباطی در پردیس شد.^{۴۱} دانشگاه همچنین دست به انجام پروژه نوسازی معماری با نام «فضای ناشنوا» زد. این پروژه در عوض پیروی از قراردادهای مشخص شده از طرف شنوایان، اساس طراحی ساختمان‌های پردیس را بر نیازهای ناشنوایان قرار می‌داد.^{۴۲} خلاصه آنکه جنبش «رئیس ناشنوا همین حالا» این امکان را فراهم کرد که دانشگاه گالودت به دانشگاهی از آن ناشنوایان و در خدمت ناشنوایان تبدیل شود.

در سطح وسیع‌تر جنبش نوعی توانمندسازی جدید برای باهمستان ناشنوایان به ارمغان آورده بود. چنانکه جردن می‌گوید: «این جنبش نگرش ناشنوایان را در مورد خودشان عوض کرد. نگرش شنوایان را هم در باره ناشنوایان عوض کرد»^{۴۳} او می‌گوید پیش از جنبش «همه ما به دیگران اجازه می‌دادیم توانایی‌مان را در انجام امور محدود کنند. مردم همیشه به ما می‌گفتند «نمی‌توانید». از همان کودکی ما این حرف را باور کرده بودیم»^{۴۴} بعد از جنبش، «این سقف شیشه‌ای برای ناشنوایان ترک برداشت ... دیگر می‌شد سرزمین فرصت‌ها را دید. بچه‌ها از وکیل شدن و پزشک شدن حرف می‌زدند، چیزی که در گذشته وجود نداشت»^{۴۵} دانشجویان گالودت اهل کشورهای مختلفی بودند، از آفریقای جنوبی گرفته تا بلژیک و آرژانتین. زمانی که این دانشجویان تصمیم گرفتند به سرزمین خود بازگردند و از حقوق خویش دفاع کنند، تاثیر جنبش «رئیس ناشنوا همین حالا» در سرتاسر جهان گسترده شد.^{۴۶}

خارج از باهمستان ناشنوایان، جنبش توجه تمامی ملت را جلب کرد و حمایت ۹۳ درصد از آمریکایی‌ها را به دست آورد.^{۴۷} چنانکه یکی از حامیان این جنبش نوشت: «شما موفق شدید درباره ناشنوایی به جهانیان آموزش دهید، درباره دغدغه‌های افراد ناشنوا، و این حقیقت ساده که همه ما نیاز داریم و حق داریم که از منزلت و احترام برخوردار باشیم»^{۴۸} طی چند هفته قانون حمایت از معلولان آمریکا (ADA) به سنا ارائه شد. دو سال بعد، تصویب این قانون موجب فراهم آمدن حمایت‌های سریع و گسترده از حقوق معلولان شد. قانون حمایت از معلولان آمریکا برای ناشنوایان امکان برقراری ارتباط تلفنی را از طریق سرویس‌های رله فراهم کرد، خواستار اضافه کردن زیرنویس در برنامه‌های تلویزیونی و فیلم‌های ویدیویی کرایه‌ای شد، و امکان دسترسی به برنامه‌های عمومی، مراقبت‌های پزشکی و سایر خدمات را از طریق ترجمه فراهم آورد.^{۴۹} طبق نظر سناتور تام هارکین، از

حامیان قانون حمایت از معلولان آمریکا، جنبش رئیس ناشنوا همین حالا "نیروی محرکه اساسی" برای تصویب قانون را تامین کرد.^{۵۰} این جنبش همچنین موجی از قانونگذاری‌ها را با تمرکز بر ناشنوایان به راه انداخت. قوانینی که کنگره طی پنج ساله بعد از جنبش در حمایت از حقوق ناشنوایان تصویب کرد، بیشتر از تمام قوانینی بود که طی دو قرن گذشته تصویب شده بود.^{۵۱}

آی کینگ جردن در پایان نخستین کنفرانس مطبوعاتی‌اش در مقام رئیس دانشگاه گالدوت "آرمان‌های والاتر و خودباوری" ناشنوایان را در یک جمله خلاصه کرد؛^{۵۲} یکی از گزارشگران با صدای بلند پرسید: «همه این چیزها خیلی خوب است... خوب است که دانشجویهای ناشنوای شما تحصیل می‌کنند. اما واقعا حتی با داشتن مدرک دانشگاهی چه کاری از ناشنوایان ساخته است؟» جردن پاسخ داد: «شما تمام این هفته را کجا بودید؟! ناشنوایان هر کاری می‌توانند انجام دهند به جز شنیدن.»^{۵۳}

پانوشتها

- 1 Jack R. Gannon, *The Week the World Heard Gallaudet* (Washington, DC: Gallaudet University Press, 2009), 104.
- 2 "Deaf President Now: In Their Own Words," *Gallaudet University*, accessed Nov. 2, 2016, at <http://www.gallaudet.edu/dpn_home/profiles_and_viewpoints/in_their_own_words.html>.
- 3 "History Through Deaf Eyes," *Gallaudet University*, accessed Nov. 2, 2016, at <<http://www.gallaudet.edu/history-through-deaf-eyes.html>>.
- 4 John B. Christiansen and Sharon N. Barnartt, *Deaf President Now: The 1988 Revolution at Gallaudet University* (Washington, DC: Gallaudet University Press, 2003), 45.
- 5 "Deaf President Now: In Their Own Words."
- 6 Christiansen and Barnartt, 16.
- 7 *Ibid.*, 12.
- 8 *Ibid.*, 9.
- 9 *Ibid.*, 26.
- 10 *Ibid.*, 24-25.
- 11 *Ibid.*, 39.
- 12 Gannon, 37.
- 13 Christiansen and Barnartt, 15.
- 14 Douglas C. Baynton, *Forbidden Signs: American Culture and the Campaign Against Sign Language* (Chicago: University of Chicago Press, 1996), 36-45.
- 15 Richard Winefield, *Never the Twain Shall Meet: The Communications Debate* (Washington, DC: Gallaudet University Press, 1987), 4; Gannon, 16.
- 16 Joseph Christopher Hill, *Language Attitudes in the American Deaf Community* (Washington, DC: Gallaudet University Press, 2012), 23.
- 17 Christiansen and Barnartt, *xvi*.
- 18 Christiansen and Barnartt, 84.
- 19 David F. Armstrong, "DPN25: DPN and the Struggle for Deaf Control at Gallaudet," *Gallaudet University*, April 1, 2013, accessed Nov. 2, 2016, at <https://www.youtube.com/watch?v=Y_iVWvUzeys>.
- 20 Christiansen and Barnartt, *xix*.
- 21 *Ibid.*, *xix*.
- 22 "The History Behind DPN: What Happened..." *Gallaudet University*, accessed Nov. 2, 2016, at <http://www.gallaudet.edu/dpn_home/issues/history_behind_dpn.html>.

- 23 Paul Houston, “Deaf Students Shut College, Demanding Deaf President,” *Los Angeles Times*, March 8, 1988, accessed Nov. 2, 2016, at <http://articles.latimes.com/1988-03-08/news/mn-605_1_deaf-president>.
- 24 Christiansen and Barnartt, 85. Paul Houston, “Protest Grows Over College for Deaf’s President,” *Los Angeles Times*, March 10, 1988, accessed Nov. 2, 2016, at <http://articles.latimes.com/1988-03-10/news/mn-1547_1_deaf-president>.
- 25 Christiansen and Barnartt, 91.
- 26 *Ibid.*, 96.
- 27 *Ibid.*, 92.
- 28 *Ibid.*, 127.
- 29 *Ibid.*, 115.
- 30 *Ibid.*, 128.
- 31 *Ibid.*, 84.
- 32 Gannon, 95.
- 33 Christiansen and Barnartt, 91; Gannon, 94.
- 34 William Plummer, Jane Sims Podesta, and Ira Allen, “A New Deaf President Signs on at Gallaudet as Deaf Students Make the Hearing World Listen,” *People*, March 28, 1988, accessed Nov. 2, 2016, at <<http://www.people.com/people/archive/article/0,,20098578,00.html>>.
- 35 Christiansen and Barnartt, *xix*.
- 36 “Deaf President Now: Rally Flyers,” *Gallaudet University*, accessed Nov. 2, 2016, at <https://www.gallaudet.edu/dpn_home/issues/related_documents/rallyflyers.html>.
- 37 Christiansen and Barnartt, 139.
- 38 *Ibid.*, 151.
- 39 Gannon, 109.
- 40 “Fast Facts,” *Gallaudet University*, accessed Nov. 3, 2016, at <http://www.gallaudet.edu/about_gallaudet/fast_facts.html>.
- 41 Armstrong, “DPN and the Struggle for Deaf Control at Gallaudet.”
- 42 *Ibid.*
- 43 Joseph Shapiro, “At Gallaudet, a Turn Inward Opens New Worlds,” *NPR*, April 30, 2006, accessed Nov. 3, 2016, at <<http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=5369960>>.
- 44 Ken Adelman, “Gallaudet University Interview with President I. King Jordan,” *Washingtonian*, March 1, 2006, accessed Nov. 3, 2016, at <<http://www.washingtonian.com/articles/work-education/education/gallaudet-university-interview-with-former-president-i-king-jordan/>>.

- 45 Megan Clancy, "DPN student leaders address impact the movement made on deaf people," *Gallaudet University*, accessed Nov. 3, 2016, at <https://www.gallaudet.edu/news/dpn_student_leaders.html>.
- 46 I. King Jordan, "Deaf President Now (DPN): The Protest Heard Around the World in 1988 Continues to Change the World," May 9, 2006, accessed Nov. 3, 2016, at <https://www.gallaudet.edu/Documents/President/IKJ/IKJ_presentation_9May2006.pdf>.
- 47 "Through Deaf Eyes Film Transcript," *WETA and Florentine Films/Hott Productions, Inc.*, January 10, 2007, accessed Nov. 3, 2016, at <<http://www-tc.pbs.org/weta/throughdeafeyes/about/transcript.pdf>>.
- 48 Gannon, 111.
- 49 "History Through Deaf Eyes: The Americans with Disabilities Act," *Gallaudet University*, accessed Nov. 3, 2016, at <<https://blackboard.gallaudet.edu/bbcswebdav/institution/Deaf%20Eyes%20Exhibit/Awareness-07ADA.htm>>.
- 50 "Harkin Statement on 150th Anniversary of Gallaudet University," *US Senate Committee on Health, Education, Labor & Pensions*, April 8, 2014, accessed Nov. 3, 2016, at <<http://www.help.senate.gov/ranking/newsroom/press/harkin-statement-on-150th-anniversary-of-gallaudet-university>>.
- 51 "Deaf President Now: The Impact," *Gallaudet University*, accessed Nov. 3, 2016, at <http://www.gallaudet.edu/dpn_home/impact.html>.
- 52 Adelman, "Gallaudet University Interview with President I. King Jordan."
- 53 "Deaf People: 'Tell Me More' featuring I. King Jordan [cc]," Sorenson VRS, March 4, 2015, accessed Nov. 3, 2016 at <<https://www.youtube.com/watch?v=un0db3DH1j0>>; Adelman, "Gallaudet University Interview with President I. King Jordan."

بیشتر بیاموزیم

اخبار و تحلیل‌ها

- Adelman, Ken. "Gallaudet University Interview With Former President I. King Jordan." *Washingtonian*. March 1, 2006. Accessed Nov. 3, 2016, at <<https://www.washingtonian.com/2006/03/01/gallaudet-university-interview-with-former-president-i-king-jordan/>>.
- "Deaf President Now." *Gallaudet University*. Accessed Nov. 3, 2016, at <http://www.gallaudet.edu/dpn_home.html>.
-

کتاب‌ها

- Christiansen, John B. and Sharon N. Barnartt. *Deaf President Now: The 1988 Revolution at Gallaudet University*. Washington, DC: Gallaudet University Press, 2003.
- Gannon, Jack R. *The Week the World Heard Gallaudet*. Washington, DC: Gallaudet University Press, 2009.

چند رسانه‌ای

- Armstrong, David F. "DPN and the Struggle for Deaf Control at Gallaudet." *Gallaudet University*. April 18, 2013. Accessed Nov. 3, 2016, at <https://www.youtube.com/watch?v=Y_iVWvUzeys>.
- Frey, Holly. "Deaf President Now." *Stuff You Missed in History Class*. May 28, 2014. Accessed Nov. 3, 2016, at <<http://www.missedinhistory.com/podcasts/deaf-president-now/>>.
- "DEAF MOSAIC #402." *Described and Captioned Media Program*. Feb. 23, 2012. Accessed Nov. 3, 2016, at <<https://www.youtube.com/watch?v=OtsYVeRuBuw>>.
- *Through Deaf Eyes*. Lawrence Hott and Diane Garey. Washington, DC: WETA Washington, DC and Florentine Films/Hott Productions, Inc., 2007. DVD. <<http://www.pbs.org/weta/throughdeafeyes/index.html>>.

تصاویر

<http://www.gallaudet.edu/campus-photos.html>

<http://www.gallaudet.edu/dpn25.html>

http://www.gallaudet.edu/Images/Institutional_Advancement/PR/DPN/Chun/demandscv-bw.JPG

http://www.gallaudet.edu/Images/Institutional_Advancement/PR/DPN/Chun/

[airplane500.JPG](#)

<http://www.gallaudet.edu/dpn-home.html>